

Pel juliol...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ni dona
ni cargol

Any IV - Núm. 174

Barcelona, 24 d'octubre de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE

Quan ja creïem que podíem guardar el nostre Tussó Negre entre els records de família, d'aquells que quan us els roben oferia una gratificació superior al seu valor per recobrar-los, els esdeveniments d'aquestes darreres setmanes ens han fet treure a cuina corrent de la vitrina la màxima condecoració del país per tenir-la a punt de penjar-la al coll del més meritori.

Però quan l'hem tinguda als dits hem vist la imprudència que havíem comès traient-la novament a la llum del dia perquè, a qui el donaríem que en fos més mereixedor? A Fulano? Però, què diria, aleshores, Mengano? I si la donàvem a Sotano per tal de no ofendre a cap dels dos? Ah, no! Perquè aleshores vindria Perengano a reclamar-nos-el. Potser que el concedíssim a Tal? I Qual, què hi diria? No. Per damunt de tots, En Pau, diguerem un moment. Però el dubte s'insinuà de sobte en el nostre recte judici. No era En Pau, sinó En Pere, el que se'l mereixia. Però, i si fos En Berenguer?

Ah! Dubte horrible!
Diuen els economistes que les coses van bé quan la demanda supera a l'oferta. Però entre poc i massa! I en aquest cas la supera —supera o sobera?— d'una manera esgarifosa. Supera o sobera? Sobera o dinera? Dinera o adinera? Eureka! Eureka! exclamàrem, com Arquimedes, en inventar la pistola de joguina del mateix nom, però sense trobar-nos al bany. Precisament aquestes dues setmanes de no sortir ens havien deixat sense un clau, i a no ésser per aquest Eureka providencial, hauríem hagut de sortir nusos—com Arquimedes—, però sense l'Eureka, naturalment, i sense la pistola de joguina!

Així, la solució era aquesta: si la demanda supera a l'oferta i nosaltres estem necessitats, s'adinera el Tussó i en pau. No seria pas el primer que s'hagués adinerat!
I així fou com decidírem donar una solució benèfica i pignorativa al problema, i com aquesta setmana l'hem concedit temporalment a l'acreditat prestamista senyor Pascasio, perquè ens el guardi. I encara ens hi ha donat tres-cinquanta al damunt! És el primer concessionari que ens dona una mostra semblant d'agraïment, i és per això que hem decidit que no sigui aquesta la última vegada que el preat collar serà dipositat en tan generoses i agraiades mans.

I per fomentar i estendre aquestes virtuts, el pròxim Tussó el donarem en paper, o sigui que el decorat rebra la papereta d'empeyorament. I si vol lluir el Tussó Negre per anar al Liceu, haurà d'afuixar la mosca; no faltava més!

—Veü? La política té aquestes coses...

En terra estrangera

L'Independent de Perpinyà, de dissabte, publicava una extensa informació de l'arribada a França dels senyors Dencàs i Badia i d'altres refugiats catalans. Segons el redactor de L'Independent, un dels més modestos exiliats, li va declarar:

«La Catalogne, permettez-moi l'image, peut être comparée à un oignon (ceba) dont l'odeur est forte, dont les émanations, lorsqu'il est coupé, piquent aux yeux et qui germe (grilla) toujours. Concluez vous-même.»

L'autor d'aquest pensament mereixeria que li concedissin l'extradiació.

SENSIBILITAT

La Noche publicava en la seva secció esportiva una nota en la qual explicava que el comandant Perez Farrás, condemnat a mort, havia enviat una carta a Gironès adherint-se a l'homenatge de què el popular boxador fou objecte la setmana passada.

La Noche comentava aquest fet amb una frase, la delicadesa i oportunitat de la qual ha estat generalment apreciada. Deia així, La Noche: «Genio y figura...»
Ni més, ni menys.

Després...

Després de les diades tràgiques per Catalunya, la Lliga ha tret al carrer un setmanari que en diu Després, és a dir, se suposa, «després d'aquelles diades». Desfeta la Generalitat, els senyors Josep Maria Tallada, Miquel Vidal i Guardiola, A. Gallart i Folch, Andreu Bausili, Joan Estelrich, J. M. Caballó, F. de Solà Cañizares i Paulina Pi de la Serra, que en formen el comitè de direcció, recomanen a la gent que com que la Generalitat era de les esquerres, respiri fort per absorbir tot l'aire nou d'una vida nova. Ara ja tenen el que volien: ja podran tornar els Estatuts de la Lliga al que abans eren, a aspirar a l'autonomia, i la Lliga Catalana podrà tornar a ésser Regionalista. Com que l'autonomia no l'aconseguirien ells, respiren fort perquè ara potser, un dia o altre, podran aconseguir-la. I mentrestant, podran governar, que és del que es tracta. En el Comitè de Direcció del Després hi ha cinc tècnics i tres tecnicoïdes que podran mostrar-nos el desinterès de les grans companyies enfront dels «interessos egoistes», que diuen que han portat l'esfondrada.

Els ja s'ho esperaven tot això, i per evitar que es produís es retiraren del Parlament i incitaren a la presentació del recurs contra la Llei de Conreus. D'aquesta manera aprendrien els grans egoistes, i els altruistes serien premiats, temps a venir, amb les regles del govern i, potser potser, amb les xurriaques i tot. De moment, ja tenen projectes financers per aplicar a l'Ajuntament; aviat en tindran per tot el que calgui. Només falta que el senyor Anguera de Sojo escolti benèvol la crida que li fan perquè aprofiti l'ocasió que se li ofereix com a català i com a republicà de decidir-se a ajudar Catalunya quan governin els tècnics de la Lliga.

La lluita contra la vida cara

El preu dels assassinatats ha sofert una nova baixa a Xicago. Almenys així ho conta un telegrama de l'agència Reuter d'aquella ciutat, en donar compte de la detenció del gangster Alex Semmel. Sembla que ha confessat que havia estat llogat per cometre un atemptat i que havia acceptat aquesta missió per una quantitat de deu dòlars.

Devia dir allò d'aquell: deu dòlars d'aquí, deu dòlars d'allà...!

PROSES DEL TEMPS

TARDOR

Tardor! Temps suau i apacible en que, apagats els aïdors del sol estival, no s'han esmolat encara els gebros hivernals. Com el seu nom tan bellament indica, per la tardor fa un temps tarfloral en que la frescor del matí prepara el cos i l'esperit per gaudir de l'escalfor del sol en comiat forçós i en que les castanyes, torrades i calentes, cauen com una benedicció del cel.

Aniríem molt lluny si vulguéssim escatir l'antiguitat d'aquesta amable temporada i, com els més grans historiadors i sense donar-nos vergonya de seguir-los servilment i, si és necessari copiar-los, plagiar-los o traduir-los, podem dir que es perd en les tenebres dels segles. A casa nostra sembla que hi fou portada pels fenicis, per tal d'aprofitar-se de les modes que per aquesta nova temporada anaven a introduir, i sembla que des d'aleshores no s'ha interromput, sorprès o ajornat, un sol any, ni tan sols aquells en que la temporada de tardor coincidia amb la temporada de teatre català. Temps amable, temps pacient, el de tardor, per suportar aquesta i altres calamitats! Per això nosaltres l'estimem, perquè en el fons de la nostra ànima som uns romàntics.

Al camp, la tardor és encara més dolça que a ciutat. Les fulles, com a ciutat, també cauen, però sembla que caiguin d'una altra manera, amb una caiguda més escaient. Els grills ja no canten.

Ara és l'ansa la que ens penssem que puja cel amunt amb aquell seu cant tan tardoral. La tarda és clara fins que es fa fosc i es bo de passejar pels corriolets entre les fresques coques dels bous.

El caçador, amb la llicència a la butxaca, o, almenys, amb el tabac, tresca lleuger per entre els esbarzers i s'acosta ple de previsions als camps de cols per veure si hi troba alguna perdiu. En aquest temps cada col sol tenir la seva perdiu, com l'ostra hauria de tenir la seva perla. El caçador, quan ha descobert la col saborosa, la talla amb la perdiu a dins i la ofereix a la seva àmia.

També el pagès està atent a les feines del camp. Amb paciència i filosofia, la masovera mena els seus porcs a passejar pels camps de naps, perquè els peus se'ls en facin amics, mentre el masover cull de la figura ubèrrima les primeres caixes de figues seques que ja etiquetades li pengen, madures, de les branques. A la ubaga, de tant en tant, se sent el soroll de les castanyes que cauen. N'és e temps.

I a la mar? A la mar el pescador, sempre diligent, tampoc no està amb els braços plegats. Amb cura infinita, com si fes ganxet, va posant l'esquer als hams, i amb paciència mai desmentida, aguanta la canya esperant que l'ostra, ja portuguesa, o més o menys de Marennes, piqui alegrement, segons el seu tarannà simpàtic i nutritiu.

L'estiuejant ja és a ciutat. El paisatge estival del camp, de la marina o de la muntanya, també hi és a les sales d'exposició. Col·legis, instituts, universitats, billars i altres centres docents, són plens d'estudiants.

Cap al tard, que ja és aviat, s'encenen els llums perquè és fa fosc.

Al Cementiri els difunts esperen amb impaciència el dia de Tots Sants.

Tardor...
Tardor...
...dor...
...or...
...r...

Una milionària anglesa es retira del món civilitzat

Londres, 22 octubre. — Una cèlebre esportista, la milionària Miss Betty Carstairs, ha pres la decisió de renunciar al món civilitzat. Acaba d'abandonar Anglaterra, dirigint-se a una petita illa de l'arxipèlag de Bahama, en les Índies Occidentals, de la qual és propietària, on pensa viure retirada durant la resta de la seva vida.

Aquesta illa, d'una extensió d'un miler d'àrees de terreny, s'anomena Wale-Cay; l'habituen alguns indígenes. Miss Carstairs té el propòsit d'esdevenir la mestressa del país i construir-hi cinemes, estudis per emissors de ràdio, presons, una joguina, casernes, un barri xinès i aplicar-hi el principi d'assegurances socials.

JOC NET

El senyor Royo Villanova s'ha interessat prop del senyor Lerroux perquè sigui autoritzada la prompta reparació de Solidaridad Obrera.

Cal reconèixer que el senyor Royo Villanova és un dels polítics espanyols que va més ben orientat.

—I com segueix de la sordeaaa?!
—Només sento el que ha passat...

Del 6 al 7

Una nit aprofitada

La nit del 6 d'octubre, en un dels centres del carrer de Cortis on hi havien escamots concentrats. El president de l'entitat, conegut sobretot per la seva qualitat de germà d'una ex-personalitat de l'Esquerra, trobà que la vetlla és feia molt llarga. Per tal d'animar-la, organitzà una partideta de monte.

Jugador expert, el president no trigà gaire estona a netejar les reserves econòmiques dels seus primers companys de taula. Quan aquests estigueren netejats, els envià a muntar la guàrdia.

La taula de monte, però, no s'aturà en tota la nit. Ara els uns, ara els altres, gairebé tots els escamots concentrats provaren sent en va. Cap a la matinada, el president havia guanyat els diners de totes les seves tropes.

En aquestes, se sentí per la ràdio l'allocució en castellà del conseller Dencàs, la qual, com se sap, acabava amb un estentori Viva España.

En sentir-ho, el president s'aixecà, indignat:

—I per això ens tenen aquí? Vaja, nois, ens han enganyat. Anem-nos-en a dormir.

Fou el primer de donar l'exemple. Després, ben entès, d'haver-se ficat dignament els diners del monte a la butxaca.

L'home que cercava feina

Un bon murcià, feliç com aquell que no tenia camisa—i, potser, pels mateixos motius—, es presentà a la Plaça de la República el matí del dia 8 d'octubre. El nostre home no tenia notícia de res del que havia esdevingut. No havia sentit els trets ni les canonades. No tenia, per tant, cap motiu per creure que totes les coses del país no rutllessin com quinze dies enrera.

Sempre tan mal informat, el murcià creia que a la Generalitat donaven col·locació als sense feina. Entrà dintre el Palau i veié que hi havia una colla de gent arrengrerada.

—Aquests són els meus!—degué dir-se.

I es posà a la cua. Bon començament! Un soldat repartia una llaua de sardines i un tros de pa a cada un dels arrengrerats. En trobar-se davant del murcià, el mirà amb gest estranyat:

—Em sembla que tu no ets a la llista.

—Potser no. Però ja m'hi pots apuntar.

Donà el nom i els cognoms, hom l'apunta... i a hores d'ara, si no és que l'hagin tret a empenyes, encara deu ésser a bord de l'«U. ruguays».

LA BARBA

La força pública d'un poble fronterer va rebre l'ordre de que extremsin la vigilància a la carretera.

—A les tres en punt—se'ls telefonà—, a les tres en punt passarà un auto conduït un senyor X. Convé deturar-lo de totes maneres. Compte amb el personatge, que potser anirà disfressat!

Els guàrdies extremeren, doncs, el seu zel. A les tres en punt aparegué, brunzent, un magnífic automòbil.

—Alto!
El cotxe es parà i baixà un senyor amb unes barbes venerables. El cap de la força se li acostà, i a mida de salutació li donà una tremenda estirada a la barba. L'automobilista es posà a udolar:

—Ai! Ai! Ai! Què significa això?

—Res. Ja podeu continuar. La barba no havia cedit...

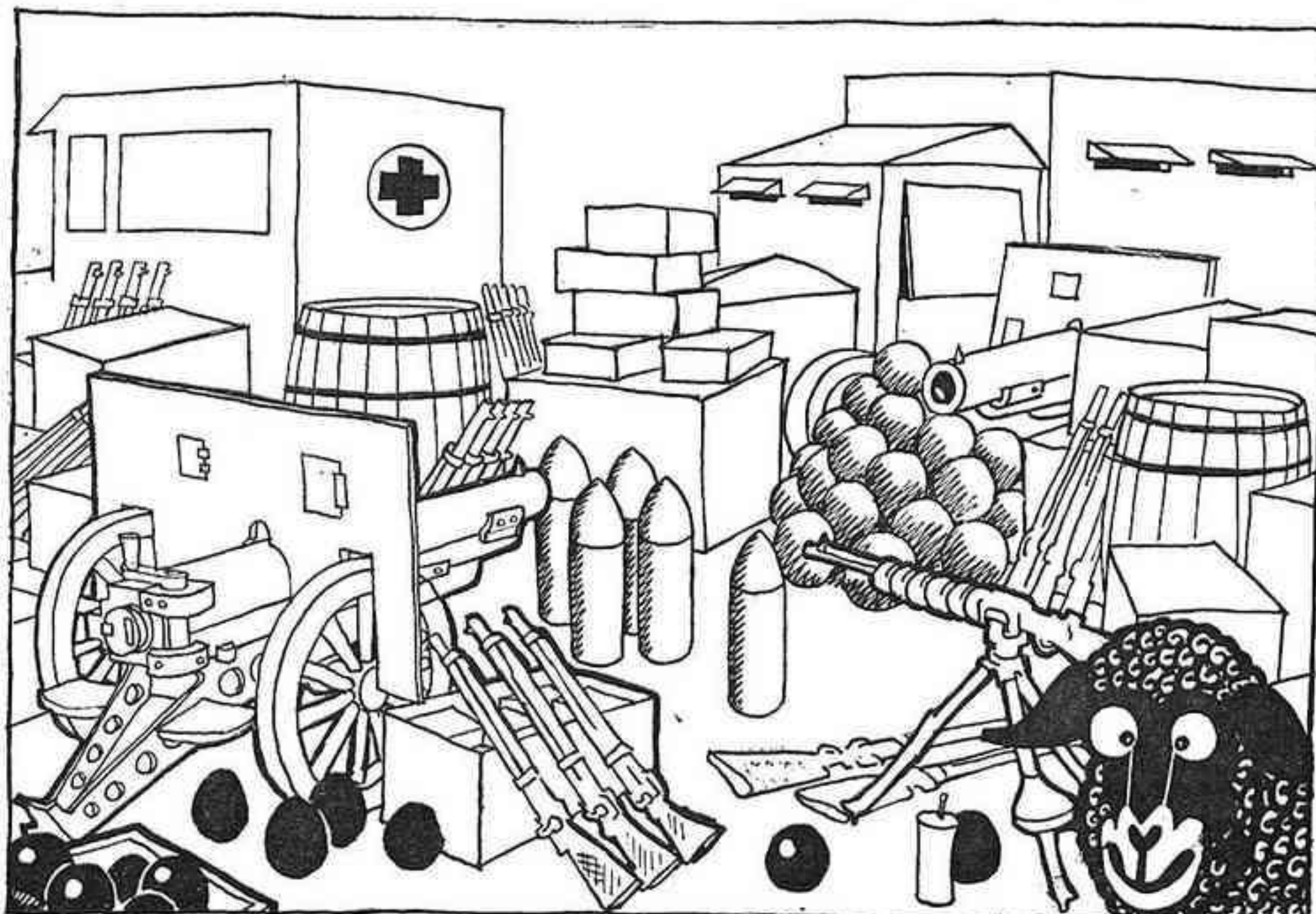
L'assassinat del rei de Iugoslàvia

A gairebé tot els països ha estat prohibida la pel·lícula de l'assassinat del rei de Iugoslàvia.

Es una mesura de prudència que no criticarem pas. De totes maneres, sembla que el van matar, el rei de Iugoslàvia.

—Es una dona molt coqueta... Després de l'operació es féu cosir el ventre amb punt de ganxet.

EL BE NEGRE. — ES POT PASSAR?

Hom escriu al «Be»

Del Centro Obrero Aragonés hem rebut la següent carta, que publicuem amb molt gust:

Barcelona, 27 septiembre 1934
Sr. Director de EL BE NEGRE
Ciudad

Muy distinguido Sr. nuestro:
No es la indignación la que mueve esta protesta, es el dolor de ciudadanos serios, de aragoneses nobles (aunque Vs. duden de nuestra nobleza), calumniados con imperdonable ligereza, el que inspira esta protesta.

V., catalán auténtico, ecuaníme y justo antes que humorístico periodista, puede transformarla en ruego, si la estima justa y desea atenderla.

En los números correspondientes al 12 y 26 del corriente del Semanario de su digna dirección, se demuestran groseras actitudes anticatalanistas por parte de algunos de nuestros asociados, con la complaciente aquiescencia de la mayoría de los mismos.

No vamos a extendernos en largas consideraciones. Solamente diremos a V., que el informador que ha inspirado los sueltos de referencia, es bastante menos noble que nosotros y despreciablemente cobarde. Denuncias de esta naturaleza cuando son ciertas, deben a nuestro juicio ser siempre avaladas con la firma del denunciante, o, en caso contrario, hacerse responsable el que ordena su publicación.

Los informes por V. recibidos son totalmente falsos en todo aquello que pueda referirse al espíritu colectivo de nuestra Entidad, y en cuanto a los casos aislados que se citan, niegan los socios que al parecer se tiene la intención de perjudicar, haberse producido en la grosera forma que se les acusa, y nadie nos ha manifestado creer en tales paparruchas, incluidos los catalanes que honran nuestra lista de socios.

Por nuestra parte invitamos a V. Sr. Director, para que por V. mismo, o por quien delegue, se nos proporcione la ocasión en el plazo más breve posible, para poder demostrar la mala fe y la injusticia con que somos tratados, lo que en ningún modo amortigua nuestro cariño, públicamente demostrado más de una vez, hacia la nobilísima tierra catalana que tan fraternal hospitalidad nos brindó en todo momento.

Esperando sus órdenes para la justa comprobación de los hechos denunciados o una simple rectificación de las referidas denuncias, quedamos de V. muy atentamente

s. s.
LUIS ESPELETA
Presidente

SALO DE LES CENT MIL CORBATES

Camises sempre les darreres novetats
Gust, Qualitat, Elegància, Camiseria ultramoderna

Secció Sastreria: Assortit Màxim, Confecció intaxable, Folros insuperables, Preus per a tots. Sempre DANIEL'S

Rambla Catalunya, 13-Telèfon 20053

Frontón Novedades

Cortis Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits
quinielas pels asos de la pala.

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

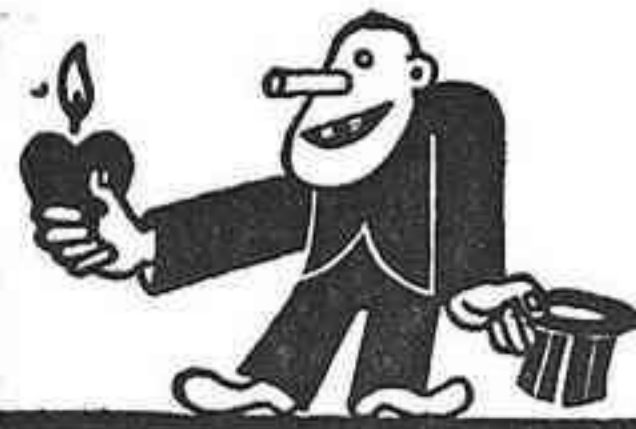
Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

HOTEL DE VENTAS

PELAI, 8. - TELEFON 14370

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

amb el cor a la mà

COTITZACIONS

Foment d'Obres i Destruccions	4.230.-
Duro i Fent guerra Asturiana de Dinamita	3.521.-
Unió Consumidora d'Explosius	2.124'10
Generalitat A. - Emissió 14 d'abril	35.892'30
Generalitat B.-Vençiment 7 d'octubre	470'10
Generalitat C. - Amortització 19.	0'05
Estat Català	(?)
Estat... UT	12 hores
Estat de guerra	Ai que tinc! (1?1?)

El tancament de Borsa durant els fets revolucionaris ocorreguts darrerament a la península, ha fet lamentar menys la falta d'EL BE NEGRE d'aquestes darreres setmanes, aminorant els dies de desorientació que han hagut de passar els lectors d'aquesta secció financiera.

Ha estat tan gran la transgressió de valors que ha sofert el país, que per més que s'escarrassin els nostres lectors, no trobaran en la llista de cotitzacions cap dels valors que hi figuraven abans d'aquests fets.

Dintre la gravetat de la situació general, el valor que més preocupa a tothom, és el futur dels Generalitat, que ara per ara està molt ressentit de la magnitud dels esdeviniments, per bé que la seva situació no pugui considerar-se desesperada.

Explosius, Dinamita, Duro Fent guerra i Destruccions, formen un grup de valors revolucionaris que denoten l'èxit de les emissions d'Astúries, Aviat però deuran acusar la dominació que ha arribat a exercir allí el Govern.

De la resta d'Espanya no cal fer cap menció. Tots els valors revolucionaris han sofert la mateixa desvalorització.

Els Valors de l'Estat, tenen una cota molt desigual. Mentre Estat Català és a la misèria i l'Estat... UT travessa una situació difícil, l'Estat de guerra, en plena eufòria, domina la situació. Es de desitjar que no se la fiqui a la butxaca.

Tj.—
No engrapeu més, company, la ploma inducta, que el vostre vers al cove humil pernocta.

Feu-nos gràcia, us ho preguem, del gran desori, dels que anuncieu amb aquell to declamatori!

SHEK.— Un ja és al cove. L'altra estem treballant perquè no hi vagi.

Xec.— Amb xecs com aquests, no farem gaire negoci.

Roc Jottoc.— Ni que risquis, ni que rasquis, Roc Jottoc, estem perduts, és inútil que t'hi enfraquis; passem uns dies f...

Anònim.— Cap diari local, etc. No fa riure gens i, a més, no és veritat.

Gall.— No volem esvalotar el galliner.

Carolus.— Sic transit gloria mundi.

333 bis.— Llarg, vell i brut. Qui en dona més?

Re-Passat.— El passat, passat; deixem-ho córrer.

Pe-pe-la.— Mira, Pepeta; deixa't d'històries i sigues més franca: l'agrada? Doncs endavant!

Grana.— Ensopgada. Es deixirà d'un tamany menys quilomètric i fins us farà riure a vós.

Triplex, Don Dim, John, Comill de Bosc, Betes, Tòfol, A. J. W., Col, Hom, 34.— Ho lamentem, sobretot pels dos primers, però se'ns han fet vells a la butxaca. Ja se'n faran càrrec.

UN DISCURS DE LLAMPS I TRONS

El dia 2 d'aquest mes (dimarts), tan a prop i tan lluny, hi hagué sessió al Parlament català i una gran tempestat al cel. El senyor Carreres i Artau va parlar i fins aleshores hi havia hagut calma; però quan el diputat va començar el seu discurs dient: «Jo no faré un discurs de llamps i trons», com per desmentir-lo els llamps i trons es varen desfermar i tot el Parlament esclatà en una rialla. L'efecte produït superà totes les esperances de l'orador.

TEMPTATIVA FRUSTRADA

En una de les inacabables sessions del Municipi, coincidiren al bar l'inefable senyor Sagarra i Granier-Barrera:

El regidor de la Lliga, volent fer una facècia, va preguntar a l'eufòric regidor socialista:

—Escolteu Granier; creieu que podria fer-me socialista?
—Vós mateix. Però heu de pensar que el papa Lleó XIII, ho va prohibir als catòlics, en la seva encíclica «Rera Novarum» i com que vós sou un encrostat de cap a peus...

—Ja és fomat, això—contestà el senyor Sagarra—; però en el cas que jo em fes socialista, que encara no sé ben bé el què vol dir ni el que representa, què hi faria dintre el vostre partit?
—Cosès útils—contestà ràpidament Granier.
El senyor Sagarra va plegar veles.

POETES

—Noi, quina nit...
—Si: ja una nit que sembla una matineda d'abril.

UN TRUC PERIODISTIC

A La Veu del Vespre fan una pàgina femenina per distreure les lectores. Per tal, però, que no tot fos distracció i frivolitat, fou cridat el redactor encarregat i se li comunicà la conveniència que cada dia es publicués la biografia d'una dona cèlebre.

—Dones cèlebres?—es digué el redactor—. Si publico la biografia de les més cèlebres, haviat hauré acabat i em diran que he fracassat. Cal trobar un truc que duri tota la vida.

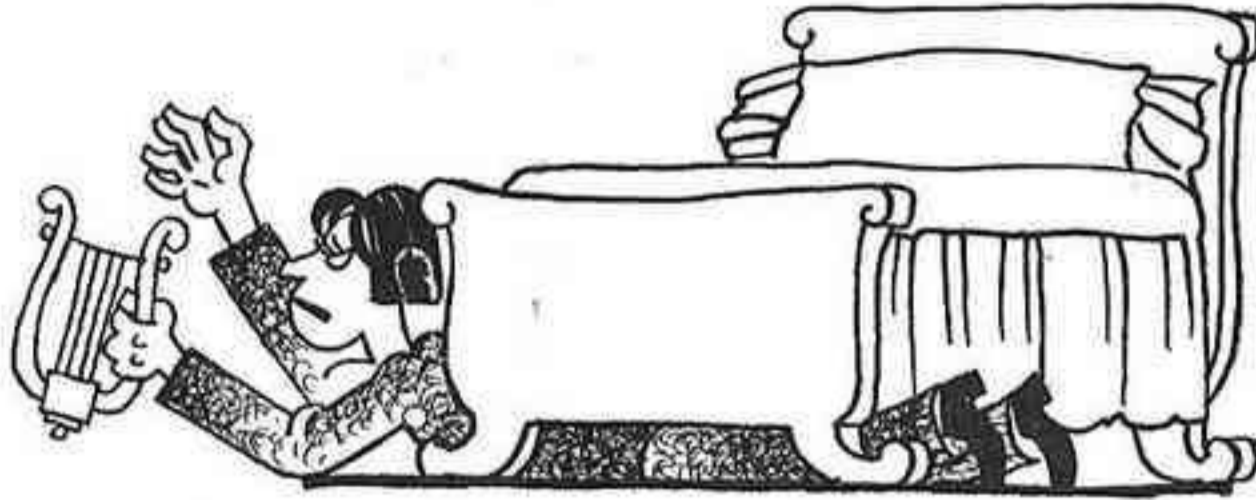
I en efecte; des d'aleshores, a la Pàgina Femenina de La Veu hi surten només que dones cèlebres desconegudes.

GESTIONS DESGRACIADES

L'endemà de la suspensió dels diaris L'Opinió, La Humanitat i La Publicitat, el redactor d'El Diluvió, senyor Minguella, va anar a Capitanía a fer constar la seva respectuosa protesta per les mesures preses contra els tres diaris catalans.

—No cal pas que s'hi encaparrin-li fou contestat—. Des de demà queda també suspès El Diluvió.

ELS CATÚFOLS

El mestre ens ho va ensenyar quan encara érem quitxalla: l'Univers, pel seu rodar, té una norma que mai falla.

I ja som a la Tardor, que és el temps en què entrem ara; del sol la gran resplendor va minvant, prò brilla encara.

Inflexible, el curs del temps va seguint la seva via; la vida i la mort ensems governa, dia per dia.

El dia no és tan calent, la vesprada ja refresca i, de tant en tant, en vent, fent de les seves, s'engresca.

Els catúfols van voltant; el que se'n va, després torna, igual el dolor i el plant, que el fetill que t'ensiborna.

La llum esdevé suau i la fruita ja és madura; la fulla de l'arbre cau i en tocar terra s'atura.

Quatre estacions té l'any que van en un ordre exacte; contra d'ell no hi ha parany, ni combinació, ni pacte.

Més tard, tornarà l'Hivern, amb el seu nevat ropatge, que deixarà sol i vern el jardí, el prat i el boscatge.

Es l'Hivern que ve primer, amb el fred i les gelades, castanyeres pel carrer i puntes de nas morades.

La Primavera treurà el nas per sobre la tanca i l'ametller florirà amb aquella flor tan blanca.

Vent i pluja, refredats, esternuts i pulmonies; és un temps que té espantats els avis, àvies i ties.

l'Estiu, un altre volt, i Tardó, una altra vegada; tornarà a escalfar el sol i ens gelarà la gebrada.

La Primavera segueix, vestida de flors i versos; és llavors que tot floreix i brilla amb colors diversos.

I així, successivament, l'una de l'altra al darrera no es mouen ni un pensament de llur estricta carrera.

El jove se sent ardit, la donzella s'enamora; cal que deixis tost el llit per veure néixer l'aurora.

Tant si plores com si rius, si cantes o et desesperes, Tardors seguiran Estius i als Hiverns les Primaveres.

Després, arriba l'Estiu, que és quan canta la cigala, que és quan tota cuca viu, creix, brunzeix i t'atabala.

I si és que ara tens fred, abriga't i encén l'estufa, mentre escoltes el ventet que, a fora, busfa que busfa.

Els mosquits, amb llur xiulet, et donen bona musica, els grills toquen el rasplet i el gripau plora i somica.

Que en arribar la calor, quan ja bo prendre la brisa, ja et trobaràs molt millor en mànegues de camisa.

XOCOLATES

SON LES MILLORS

Restaurant Casa Joan

Rambla Santa Mònica, 21 i 23 - Telèfons 11692 i 15759

Especialitat Paella Valenciana

Salons especials per a banquets

LA REGLA

SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEMI»

Vertadera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'espectacles.

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Durant aquests quinze dies d'informació amb el públic, han passat per les pantalles de Barcelona moltes i molt bones pel·lícules. Les empreses, potser amb l'amable intenció de distreure els ciutadans dels horors dels dies passats, ens han ofert, no sabem si premeditadament o per pura casualitat, la major part dels films importants de la present temporada en el curt terme de dues setmanes.

munt de tots, la lluita de dues bandes de bombers rivals davant la casa dels xinesos que s'està cremant. Els bombers es barallen per veure qui ha arribat primer a apagar el foc... mentre dels pobres xinesos no en queden ni les cues!

Sucedió una noche és una d'aquelles comèdies que sols els americans saben fer. Una història senzilla posada sobre un fons suggestiu (en l'ocasió, el viatge d'un dels grans autocars que fan el servei de passatgers del Pacífic a Nova York). Uns quants trets de bon humor, una direcció intel·ligent i una interpretació magnífica.

Tota la pel·lícula està molt bé, però seria injust de no destacar com es mereix el seu esplèndid final. Imagineu-vos una boda de gran gala. L'orquestra toca la *Marxa Nupcial*. Dret davant l'altar, el capellà espera. Mentrestant, el pare, que porta la núvia del braç, li està donant consells en veu baixa.

—Creu-me. No et casis amb aquest. És un ximple. Digues-li que no.

Efectivament, quan arriba el moment suprem, davant la flor i nata dels invitats, la núvia deixa el nuvi plantat i fuig corrents, a través dels jardins, amb el vel estès, mentre els reporters grífics, amatents, cacen les imatges del deliciós escàndol.

Excel·lent!

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79681
Secció continua 3 tardes
a 1 matinalada
Scient i pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els Dilluns canvis de programa

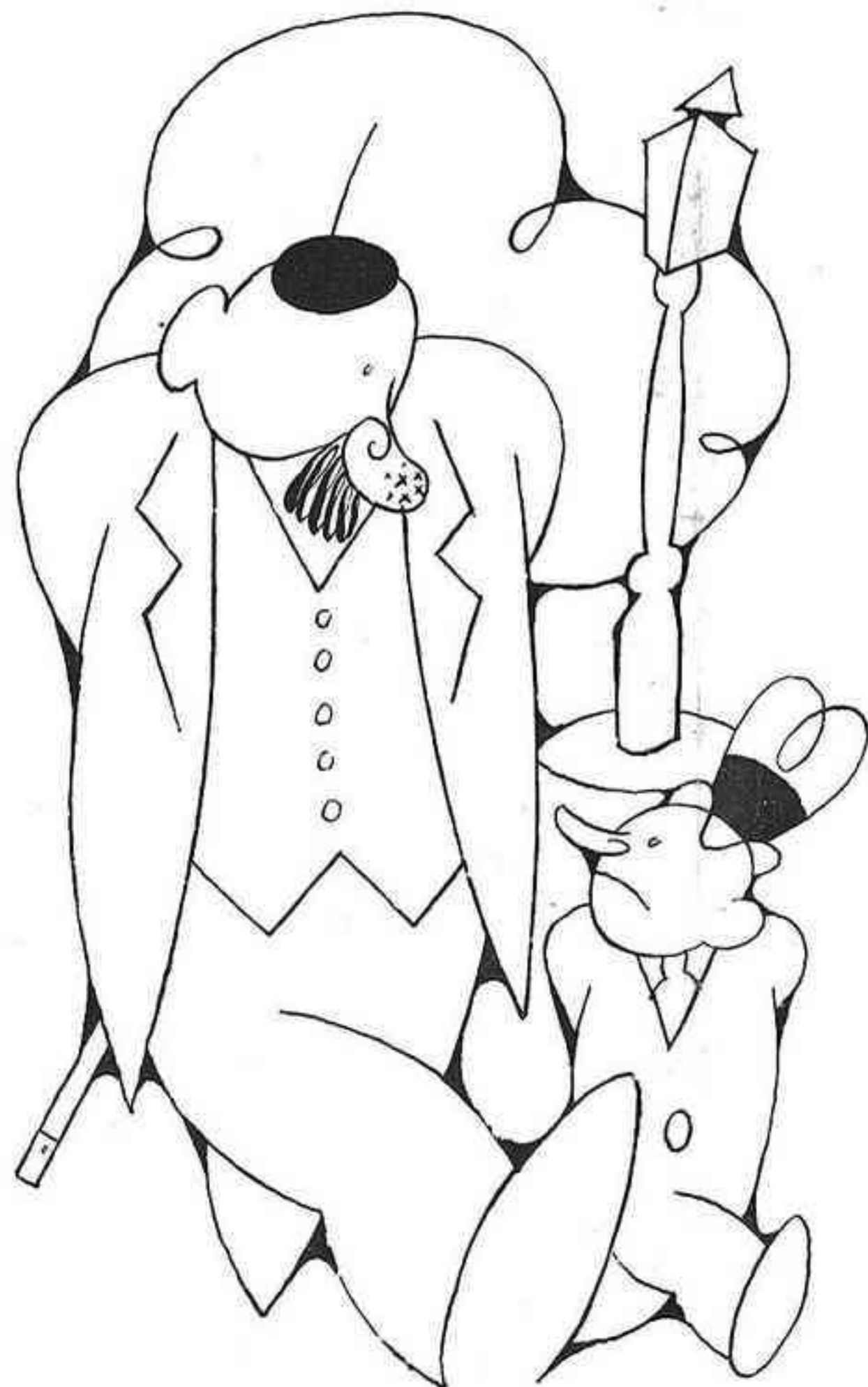
Eddie Cantor ha trobat la manera de barrejar els seus films còmics amb històries de gran espectacle. La darrera, que obté un èxit de públic extraordinari — *Escàndols romanos* —, es mou, en certa manera, dintre la línia iniciada amb *Torero a la fuerza*.

Escàndols romanos és una fantasia desllogada, de les que tant plauen als americans, a base de fer bromes pesades a la Història. Els americans, gent sense història, tenen menys escrúpols que ningú a treure un partit fàcil del grotesc que resulta sempre d'una reconstitució còmica del passat, observada amb un humor modern.

Eddie Cantor ens trasllada a la Roma imperial. Les ocasions de fer broma no escassegen. Entre els gags, nombrosos, n'hi ha un de tot primer ordre: l'escena de la tortura d'Eddie Cantor. Resulta que aquest, els seus butxins i el mateix emperador que ha baixat als calabossos per disfrutar amb l'horrible operació, no fan res més que riure, tots plegats, com uns beneïts. Estan intoxicats pels eflusis d'una mena de preparat que provoca la hilaritat.

L'efecte és d'una comicitat irresistible.

Sense ganes d'exagerar, es depoder afirmar que no hi ha al món cap més director que Lubitsch capaç d'ofrir-nos un film de les qualitats de *Dos homes y una mujer*.

—Com es diu, vostè?
—Segimon. I vostè?
—Jo no...

EDDIE CANTOR EN TIVOLI
ESCANDALOS ROMANOS
FORMIDABLE EXIT COMIC
Esplèndida i graciosíssima comèdia musical de SAMUEL GOLDWYN DELS ARTISTES ASSOCIATS

Aquesta pel·lícula desenrotlla una història còmica, molt pròpia per al teatre i aparentment poc cinematogràfica. Però aquí ve el miracle de Lubitsch: amb uns elements purament teatrals, construeix una obra de cinema pur. La càmera recull, amb una gràcia i una intel·ligència sorprenents, tota la subtilitat i l'agudeses ultraliteràries amb què el joc dels actors serveix una comèdia cinèica i desabusada.

Quina esplèndida pel·lícula! Una mica lenta l'acció, potser, en començar, però de seguida hom es ratrapa i el film agafa un ritme i una brillantor diabòliques. Aneu a veure *Dos homes y una mujer*. Difícilment trobareu una pel·lícula més intel·ligent que aquesta. I quins actors! Frederick Marsh, Gary Cooper. Mirian Hopkins...

Un extraordinari programa doble
MANIQUES NEOYORQUINOS
Una alegre revista musical amb Rudy Vallee, Alice Faye i Jimmy Durante
SE HA ROBADO UN HOMBRE
amb Lili Damita i Henry Garat
FOX

MOLT IBEE!

Finalment, s'han esvaït tots els dubtes: hi haurà temporada de teatre català subvencionada per la Generalitat!

S'ha acabat, doncs, el patir per a la senyora Nicolau i companys. Ara ens toca el torn a nosaltres...

Embolicos:
La companyia catalana del Roma actua actualment al Poliorama, on fa teatre castellà. *Madre*

GRANJA ROYAL
SALÓ DORÉ
Gran èxit de
Grazy Boys Orchestra
Als tes i sortides de Teatre
De 10 a 12
CONCERTS TOLDRA
PROGRAMES EXTRAORDINARIS

Alegria, per més senyes (per cert, un títol molt d'acord amb les circumstàncies).
Mentrestant, la companyia catalana del Poliorama, va a fer el *Tenorio* al Novetats.

Val a dir que després del 6 d'octubre, ja no ens ve res de nou.

Després d'haver publicat aquell famós interviu amb la senyora Nicolau a *La Publicitat*, que ja coincideix els nostres fidels lectors per que d'un dia a l'altre és esperat llecció en aquestes pàgines, el jove i ja prou conegut periodista senyor Closos passà a organitzar la pàgina teatral de *L'Opinió* d'on ràpidament s'ha traslladat amb el mateix encàrrec a *La Veu*. Sembla haver-ne reproduït una petita secció *Brusi*. Ni la Barrientos no s'ha vist mai tan sollicitada.

Una atenta invitació de la casa Fox ens ha permès contemplar en sessió privada un documental d'un valor històric extraordinari. És un entrellat de reportatges cinematogràfics, des de l'avant-guerra fins ara, facilitats, molts d'ells, pels arxius d'Estat de diversos països.

El conjunt del film i, sobretot, les escenes de guerra, agafades al viu, tenen una emoció i una grandesa dramàtiques que mai el cinema ens havia encomanat fins ara. Tot l'honor de la terrible matança apareix sense compliments davant dels ulls esverats de l'espectador.

Es un film que hauria d'ésser passat a les escoles i a les universitats. Un film que hauria de veure tothom.

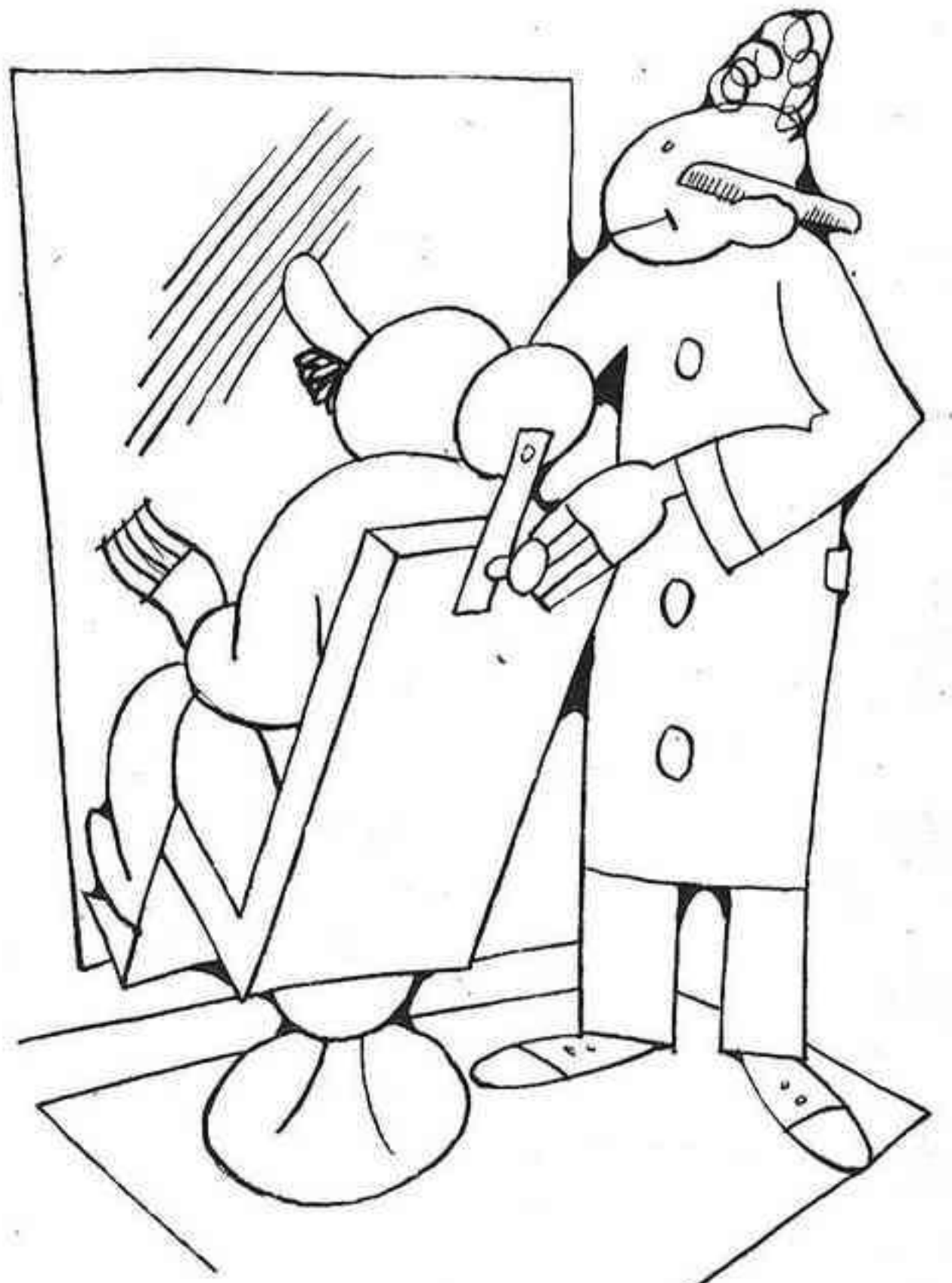
El famós fotògraf Josep Gaspar, del qual tothom parlava tan aviat com es referia a les possibilitats del cinema espanyol, ens les ha ensenyades allò que en diuen a bastament, amb l'estrena d'*El Niño de las Coles*, al Catalunya.

Com aquell oficial alemany que, veient com uns soldats tiraven molt malament al blanc, hi anà per a ensenyar-los-en, i agafant el fusell del primer l'errà. En Gaspar podria dir també: «Així tires tu», i al segon: «Així tires tu», fins que, encertant-lo per casualitat, diria: «I així tiro jo», i se n'aniria tan satisfet, si l'encertés.

Però és que el gran Gaspar, a més a més de la punteria desfavorable, tenia un altre handicap, que en *El Niño de las Coles*, o sigui, com els nostres lectors ja hauran temut, Rafael Arcos, que quan es proposa ésser dolent no n'hi ha d'altre, i quan no, tampoc.

Entre l'Arcos, En Gaspar i una actriu que parla andalus amb les dents closes, i els altres, han aconseguit fer un film que, parlat en anglès i amb títols en espanyol, s'entendria perfectament bé.

Després de l'Arcos i els seus anomenats xistos, una de les coses més bones del film és la tècnica del director: les coses que passen més a prop de l'objectiu tenen lloc a dos metres de la pantalla i les altres les expliquen els personatges. Veiem, així, entre altres coses, una cursa de toros sense cursa i sense toros que és una delícia. Però on el director ha enenyat més la seva modernitat és en els moviments de càmera, muntada constantment en el pedestal del monument al Dr. Robert o en una cosa més sòlida encara. Aleshores, per evitar-li molèsties, els personatges van i es posen ells da-

—Com els vol els cabells?
—Si no fos que ja ho han dit tants d'altres, li demanaria que un xic més llargs...

METROPOL FILMOFONO
Gran èxit de la pel·lícula internacionalment proclamada com el film suprem
EL IDILI MÉS SENTIMENTAL I PROPOUN QUE S'HAGI POGUT IMAGINAR
L'aurora d'un nou art
Una incomparable joia artística de
SELECCIONS FILMOFONO
UN FILM DIRIGIDO POR MARC ALLEGRET
ROSINE DEREAN y JEAN PIERRE

van l'objectiu i s'expliquen. Quan els americans s'assabentin del nou procediment, l'adoptaran tot seguit amb aquell entusiasme i amb aquella barra que els caracteritza per apropiat-se les traballes dels altres. Pobre Gaspar!

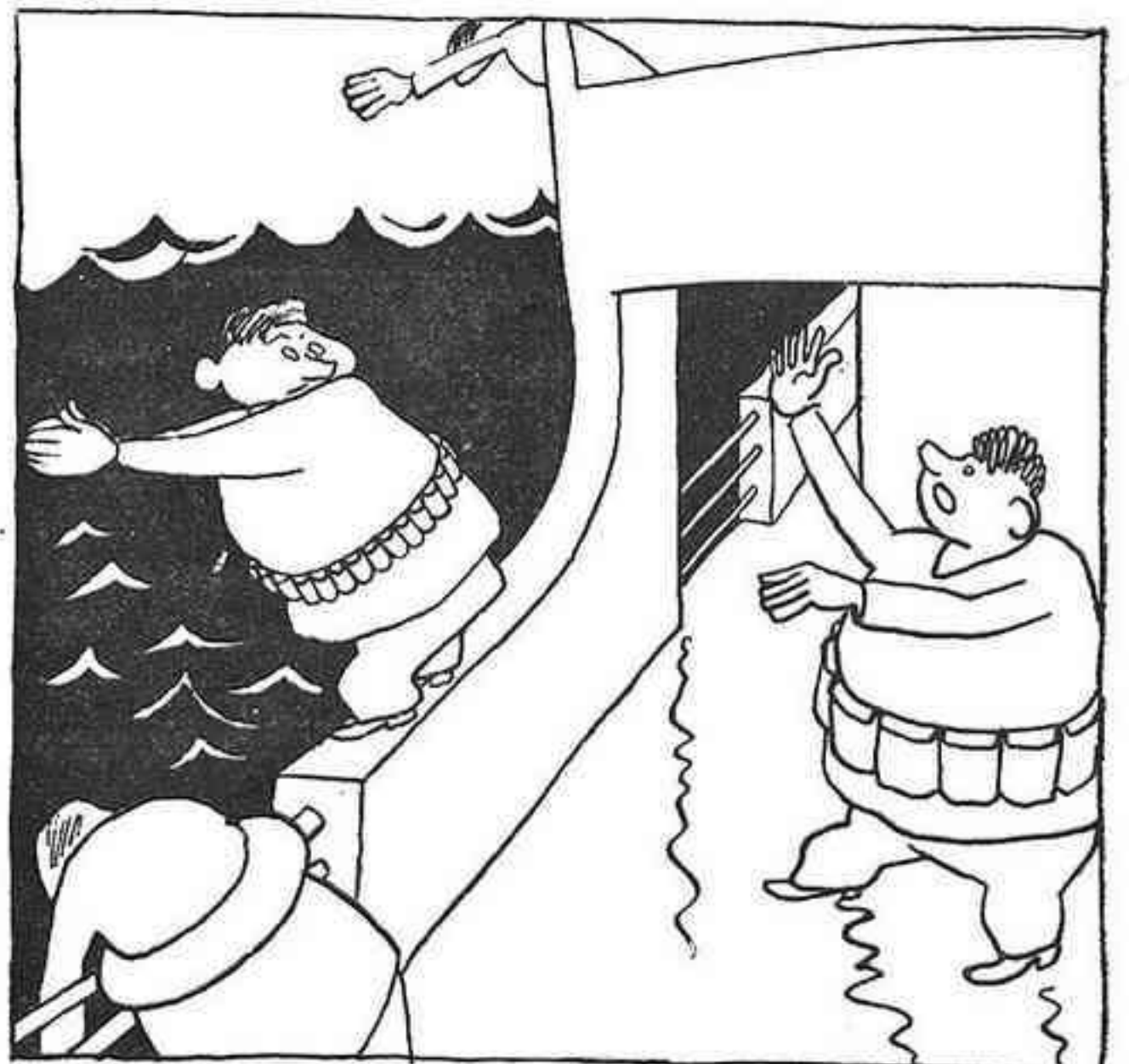
Hem vist a l'Urquinaona un film policíac, *El Misterioso Sr. X*. El programa en forma de diari que us donen en entrar al cinema, diu que és «la més impressionante, original y sobrecogedora historia llevada al mundo del espectáculo». Bé, ja ens contentarem amb menys i fins i tot hi sortirem guanyant. Aquest misteriós senyor X., que deu ésser el marit de Madame X., s'entreté, *nada menys*, que matant policies i anunciant-ho per endavant als diaris. Però aquest distingit assassí no té altra feina a l'obra que matar policies i deixar-se matar al final pel protagonista, que és un lladre, no com a mal actor, perquè és Robert Montgomery, sinó perquè el paper s'ho porta.

No és, com diu el programa, cap cosa *sobrecogedora*, però està molt

ben fet i és, en canvi, ple d'humor, i ja donarien o llogarien l'anima al diable els nostres productors per fer-ne la meitat, i no pas d'assassinats, que en això guanyen el misteriós senyor X.

Ai, Castellví, Castellví!

Entre les persones que més es varen alegrar de la suspensió dels diaris catalans d'esquerra, va haver-hi el director de *Viva la Vida*, J. M. Castellví. El popular director, però, no ha passat aquests dies gaire tranquil, ja que un dia si i l'altre no es deia que *L'Opinió*, *La Humanitat* i *La Publicitat* sortirien d'un dia a l'altre. Com que, ben bé, encara no se sap a qui es deu la suspensió, hom comença de sospitar que no en sigui el culpable el pare de *Mercedes*, reinventat ara amb *Viva la Vida*. Hi ha qui diu que era a l'únic que una mesura així interessava.

NAUFRAGI
—Ep! Que heu agafat la meua cartutxera!

COLISEUM
UNA MUJER PARA DOS
Un Film de Ernst Lubitsch por Fredric MARCH
Gary COOPER
Miriam HOPKINS
Edw. Ev. HORTON

Bohero. Una pel·lícula que no va agradar gairebé a ningú, i, no obstant...

No obstant, *Bohero* és un film ple de qualitats. Primera: es proposa presentar-nos un personatge ni absolutament bo, ni absolutament dolent, *vaya avis* del cinema. El ballari de *Bohero*, ambiciós, artista i comerciant a la vegada, no és pas un tipus convencional. És un home ple de vida i de veritat.

Després, hi ha la traça, aquesta traça diabòlica dels americans per fer cinema. I la revelació de George Raft com un ballari de primer rang.

I hi ha, també, un final magnífic, que té una certa grandesa. Aquest final, junt amb la primera part de la pel·lícula, on s'evocuen l'atmosfera i les cançons d'avant-guerra, fan de *Bohero* un film excel·lent.

I no parlem de la música de Ravel, perquè això ja és una altra història.

S'apropa l'estrena de

SOR ANGÉLICA

El Bowery, el popular barri del vell Nova York, ha servit de tema per fer un film de costums noucentistes, que és una pura delícia. Enmig del guirigall dels bars, de les cançons, del brogit dels carrers, domina aquesta esplèndida figura de Wallace Beery, l'admirable actor.

La tènue intriga que es desenrotlla de cap a cap del film no té altre objecte que de lligar una sèrie de sketxos d'un pintoresc de primer ordre. Destaquem, per da-

FEMINA Kay Francis
DEMA ESTRENA DE UN PROGRAMA FANTASTIC
la herencia
PRODUCCIONS WARNER BROS FIRST NATIONAL
la Vedette de moda en la mas bella de sus pel·lícules
Wany Bray First National
VIUDAS HABANERAS
JOAN BLOYDELL GLENNA SARRELL

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal
Avui ait, i totes les nits, el GRAN EXIT de la revista
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Tardes
LAS INVIOABLES
per la super-vedette MARGARIDA CARBAJAL

I UN BE!

No podem negar que som al punt culminant del moment actual.

La Terra, dintre de la seva gravetat, ha millorat una mica segons ens comuniquen de l'Observatori Fabra.

Creiem inútil repetir als lectors que d'aquí cent anys tots calbs.

En canvi, d'aquí cent anys encara tindran mitjons els que usen mitjons Moltfort's.

No és pas el mateix encara que ho sembli, tenir un oncle a l'Uruguai que tenir un oncle a Amèrica.

A can Jorba encara donen bombes a les criatures...

Aquests dies és perillós anar en bicicleta...

Anant-hi amb les mans a les butxaques.

Es millor que si teniu fred us quedeu a casa...

A la Lliga encara hi cap tothom.

Aquest any les castanyes han vingut avançades.

D'aquí a uns dies farà un fred que Déu n'hi dó.

Les malalties i llur convalescència

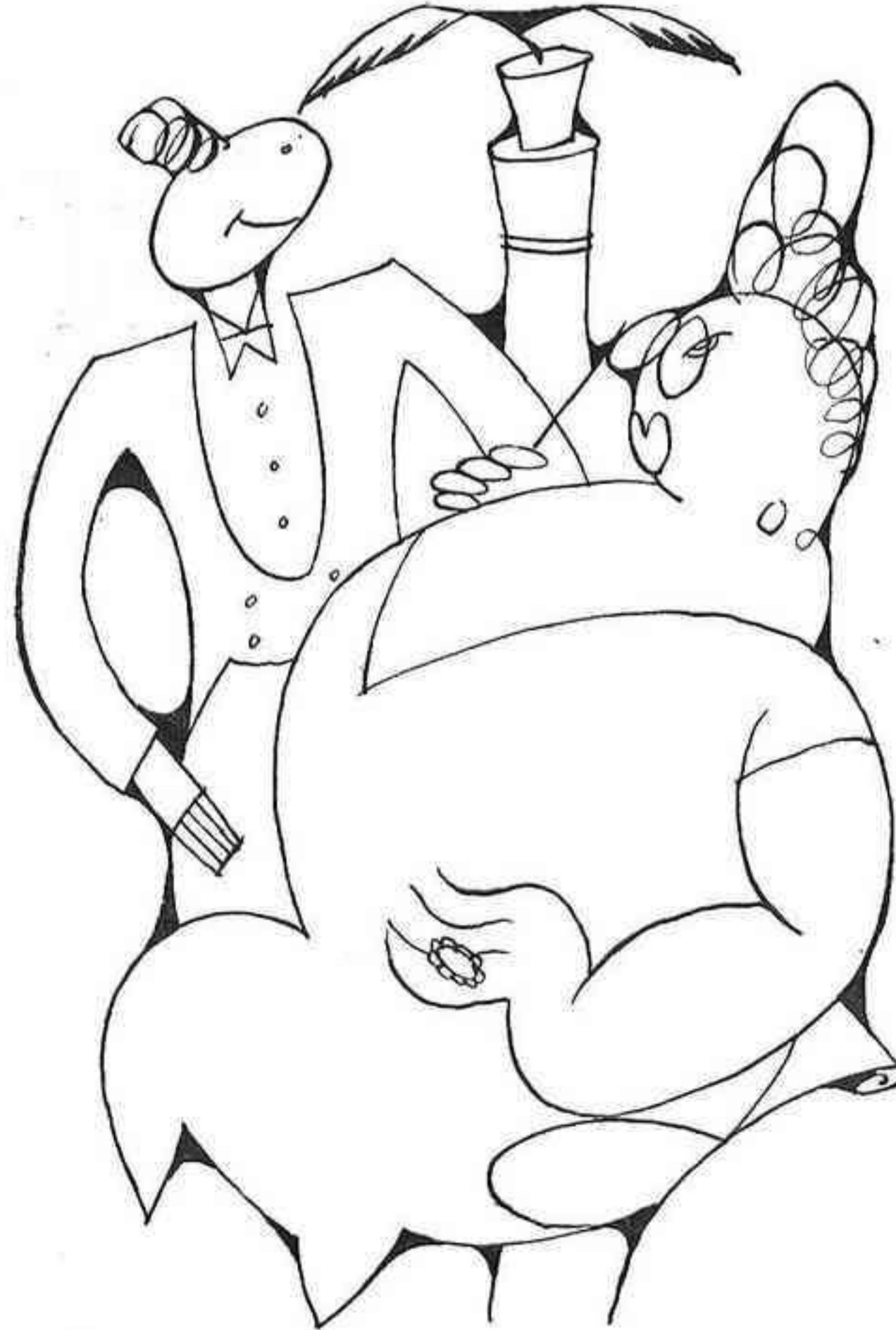
Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. St. Pau, 71.

Mercat d'ocasions

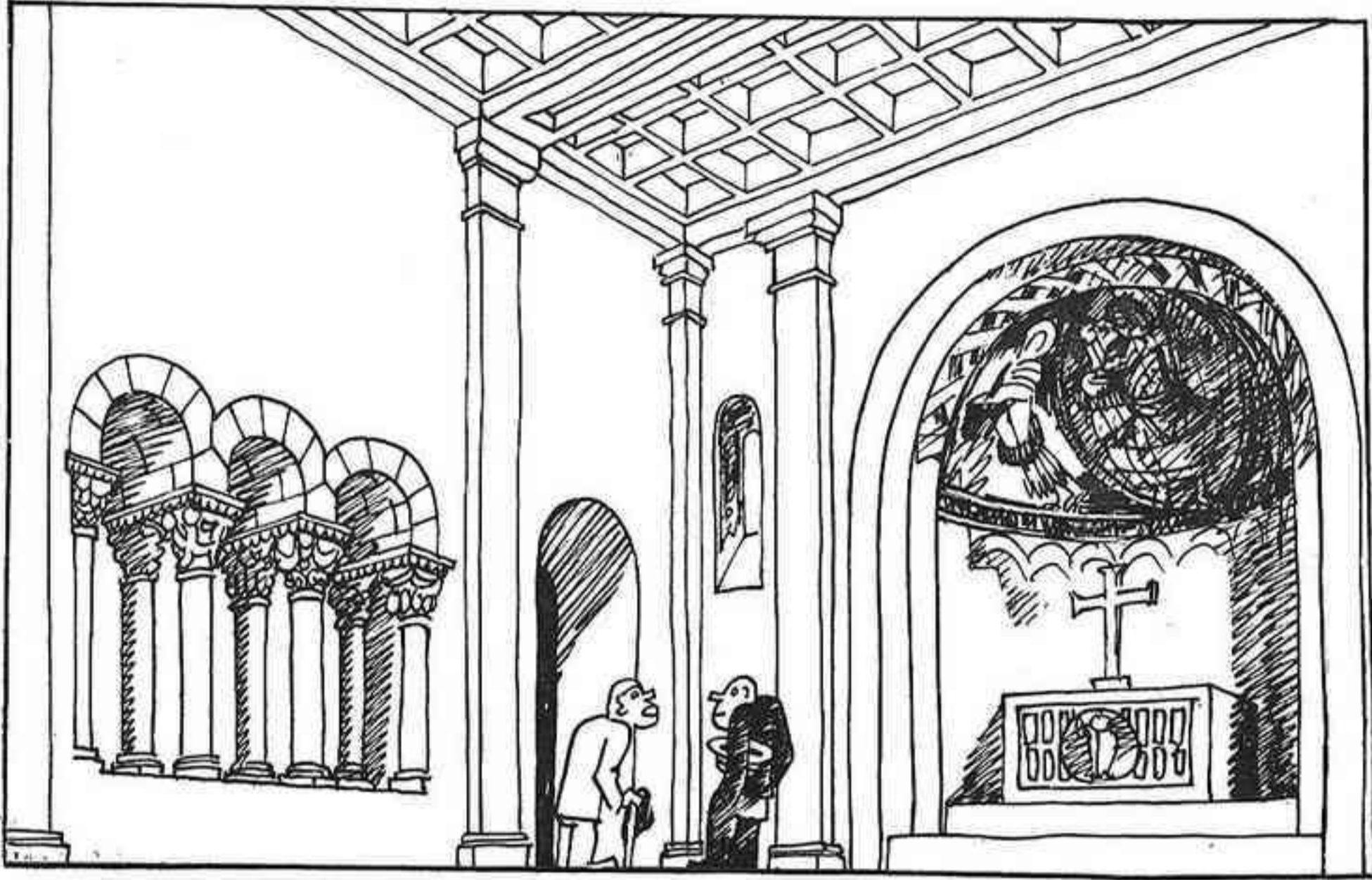
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes.

TOT D'OCASIÓ

Corts. 414 - Telèfon 30422

DESPRES...
—I no em diguis més mamá política, sents? Prefereixo que em diguis sogra.

AL PALAU NACIONAL
— Quin museu, eh?
— Sí, noi: és obra de romànics!

orelles esgarrriades

Enviat celestial

Un telegrama de La Noche del dia 19:
«Una conferencia interesante Madrid, 18. — A última hora de la madrugada, el ex ministro don Rafael Salazar Alonso sostuvo una conferencia con el ministro de la Gobernación. A esta reunión asistieron el ministro de María y el señor Ulled.
El señor Salazar Alonso se negó a dar referencia alguna.»

Confessió de part

En els anuncis de cinema de qualsevol periòdic, trobareu el següent:

El Niño de las Coles con Rafael Arcos... Evidentment, El Niño de las Coles és el que va al davant.

Textos són textos

En la seva reproducció de textos d'articles i de parlaments dels homes de la Lliga, que La Veu ha exhumat després dels darrers fets, hi trobem el següent, atribuït al senyor Ventosa i Calvell:

«Aquest confusióisme s'ha estès a tots els actes transcendents del vostre govern—diu al senyor Companys—, i dic vostre perquè el

Govern no és altra cosa que consellers encarnats del vostre poder, i per tant, vostra és la responsabilitat.»

Es clar que en aquest cas la responsabilitat era d'ells: però aquest senyor Ventosa, també, quin llenguatge...!

Sinceritat

Del programa del film El Niño de las Coles:
«Haga acopio de optimismo y alegría para veír las peripecias de esta comedia.»

Ja es necessita ja una cosa i l'altra per riure veient aquest film!

Economia d'energies

A l'Urquinaona, en comptes de programa, reparteixen una mena de setmanari titulat La Pantalla del Cine Urquinaona, en el qual hi ha la menor informació possible sobre els films que es projecten, però on, en canvi, s'hi publiquen infinitat de coses inútils o poc soltes. En el número 2, corresponent al 28 de setembre, hi publicaven un article titulat «Lo que hace un español por año», en el qual, entre altres coses, diu:

«Si es un trabajador intelectual, sólo consume cada día energías que pudiera substituir fácilmente con media banana de comida por cada medio día.»

Aquest «treballador intel·lectual» deu ésser l'autor de l'article.

Morts i vius

Blanco y Negro, del 30 de setembre, publicava una fotografia de la mina de Gresford (Anglaterra), on quedaren sepultats dos-cents minaires. Al peu de la fotografia, deia:

«Pudieron ser extraídos los cadáveres de varios de ellos, y bastantes con vida todavía.»

Treure cadàvers en vida serà molt humanitari, però no és científic.

FAYZANY

D'«EL BE NEGRE» DE 6 D'OC-TUBRE DE 1931

Voteu, voteu, no sigueu tontes

Per gràcia de na Clara, votareu, oh, dones! Na Victòria no ho volia, però na Clara alçà la veu i el sexe redimí amb un triomf rotund que no té [preu. Com el vostre marit i el vostre [pare. igual que l'amiguet i que el germà, per obra i gràcia de na Clara, ara podreu votar, votar i fer rodes si teniu prou cara. Coneixereu l'esclat de la passió que en temps electoral fa saltà est-purnes.

I fareu moda del bastó: si cal trencareu urnes, cleftes d'adjunt i caps d'interven- [tor. Sabreu com és distret, vidues ca- [sades i solteres, sabreu com és distret un voleiar de garrotada, el sec petar d'un tret, els crits quan l'acta fuig, les tu- [pinades... Glòria a na Clara, que us ha re- [dit. amb victòria damunt de victòria. Amb veu ben mascle, sigui el crit: Glòria a na Clara. Glòria! Després, tot és qüestió d'un bon [partit.

D'«EL BE NEGRE» DE 13 D'OC-TUBRE DE 1931

ELLA ERA HONRADA (Drama de la vida real)

Personatges

La Lliga. Senyora d'una certa edat, donada a interposar-se en les coses de l'amor; en això és un as; una tercera de primera. Perruca i brillants com a cigrons. Acció Catalana. (Menor, pobra i honesta.)

La Lliga. — Vina aquí, Accioneta: ja saps que t'estimo molt; com si em fossis filla! Com que ets tan maca! Mare de Déu, que n'ets de bonica! Una mica vestideta, faries anar tot el món en doina.

Acció Catalana. — Ja veurà, senyora Lliga: som pobrets a casa!
LL. — Valga'ns la Vera Creu! Ja és una bona llàstima, ja. Ara mateix si tinguessis una pell de «quòrum»... Ja saps que són molt de moda?

A. — Una servidora fa estalvis... Amb el temps...

LL. — Sí; mata't treballant: quan tinguis els cèntims ja hauràs perdut la salut i el goig que fas... perquè, ja ho saps que tens un cosset molt bufonet i que molts es daleixen per tu?

A. (enrojolant-se). — Senyora Lliga!

LL. — Ja deus tenir algun xicot! Les noies són tan patules!

A. (Una mica picada). — Si m'ho diu per en Ragassol!... No hi ha res entre els dos. Bons amics i prou.

LL. — Ho dic per ells i per altres: però no t'empipis; i quell cantamañanas d'en Massot?

A. — Es un noi molt formal...
LL. — Formal, has dit?

A. — Ai! Vostè sempre té unes coses!

LL. — Suposo que no et xoca gaire aquell mala sort d'en Rovira i Virgili!

A. — Ai, uix! Ja fa temps que no m'inquieta.

LL. — L'altre dia, un senyor molt formal, el senyor Rahola—no el coneixes?—em deia: «Tant se me'n donaria de cinc mil com de vint-i-quatre mil vots, amb aquesta xicoteta».

A. (Altre cop vermella). — Senyora Lliga!

LL. — El vols conèixer? Va molt ben vestit i és molt carinyós.

A. — Senyora Lliga! Senyora Lliga! No em tempti; sóc honrada!

LL. — Tindràs un quòrum argenté que faràs enveja fins a quell cavallot esbotzat de l'Esquerra. Que no et fa il·lusió de fer entrar l'Esquerra?

A. — Per Déu! Per Déu! Vostè és el dimoni, senyora Lliga!...

LL. — Et posarà un pis que riute'n del que tens ara. Ja hi tens guitarras?

A. — Calli, o me'n vaig!

LL. — Es que vols anar sempre

COSSES DEL TEMPS

—On va amb aquesta barbassa? Es imprudent!

feta un fàstic, amb aquells davantals tronats de La Publi?

A. — Doncs miri, jo sóc així; molt estranya en les meves coses, però honrada.

LL. — El que no són diners és mentida, filla. Quins braços més ben fets! (Palpant-la.) Quan aviso el senyor Rahola?

A. — Passi-ho bé; me'n vaig.

LL. — No et posis així, filla; si ho dic pel teu bé! Què faràs, a la

vida, treballant per La Publi? Miteria i companyia!

A. — Sóc honrada, i no vull sentir parlar més així, sinó, renyirem...

LL. — Sí, filla! Correu-hi tots; i el quòrum?

A. — Me'n compraré un de fals que farà el mateix efecte...

LL. — Calla, tonta; accepta els vint-i-quatre mil — que sempre seran més — del senyor Rahola...

A. — No! No! Mai!

LL. — I si ets bona minyona et presentaré en Bertran i Musitu...

A. — Deixi'm estar! Vagi-se'n a passeig. (Fuig pel fons.)

LL. — Ja ho veurem diumenge! (Telò ràpid)

D'«EL BE NEGRE» DE 20 D'OC-TUBRE DE 1931

EN PICH OPINA

Un dels dies que es discutia la qüestió religiosa, el senyor Pich i Pon, en la seva diària visita a la parròquia de Sant Josep Oriol, fou abordat pel rector.

—Què me'n diu, don Joan, del debat religiós? Com li sembla que acabarà?

—Ai, senyor rector — féu en Pich —, si el nostre Sant no hi posa remei, ho veig molt malament pels jesuïtes. Tinc entès que els socialistes en faran qüestió de ganivet.

I el rector, esgarrifat: —Reina santíssima! Vol dir? Ja s'estimen més això que cremar-nos els convents?

SORPRESES DE LA POLITICA

Un interventor d'Acció Catalana, que va debutar com a tal en les penúltimes eleccions, va preguntar a un amic que havia de fer perquè el respectessin.

—Renega força — va aconsellar-li —. Així l'imposaràs i, de passada, demostraràs que el nostre partit no és clerical com la gent es pensa.

Al vespre, els dos amics varen trobar-se de nou.

—Com ha anat això?

—Bé, home — respongué l'interventor —. Però n'hi havia un que renegava més que jo: era l'interventor de la Lliga!

El metge. — Vaja, vaja, em sembla que el malalt ja em reconeix...
El malalt. — Sí, senyor rector.

RADIO UNIVERSITAT

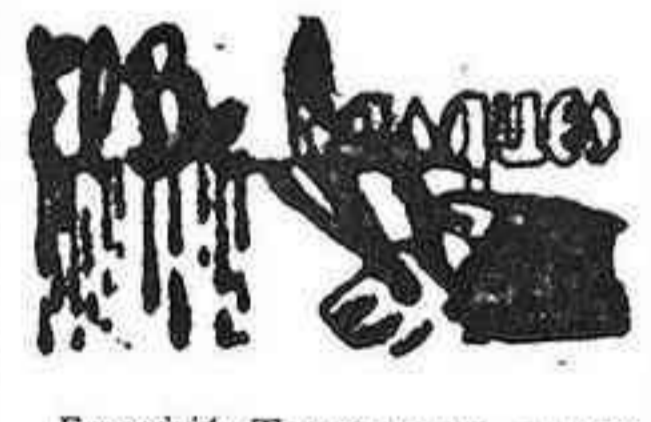
J. M.ª SOLE REPRESENTANT OFICIAL PHILIPS

RONDA UNIVERSITAT, 1 - TELEFON 23132

IMMILLORABLES - ABSOLUTA GARANTIA ECONOMICS - PREUS A L'ABAST DE TOTHOM FACILITATS DE PAGAMENT DEMANEU DEMOSTRACIONS A DOMICILI SENSE COMPROMIS

RADIO UNIVERSITAT - Rda. Universitat, 1

Exposició Torrecassana a casa la senyoreta Syra. El pintor-dibuixant-critic-arquitecte Josep F. Ràfols ha treballat com un lleó — un lleó que treballés, és clar — assessorant, ordenant, conferenciant i catalogant per al millor èxit d'aquesta retrospectiva.

El resultat de tanta feina ha estat una exposició, senzillament, admirable. De l'art de Torrecassana poden aprendre molt els nostres joves genis. Més que no pas amb el darrer número d'Art, dedicat als estiuejants de Tossa.

Si encara existissin aquells famosos «evolucionistes» els podríem aconsellar que fessin un homenatge a la memòria de Torrecassana. Torrecassana no deixà d'evolucionar fins a les darreries de la seva vida; al corrent de les idees artístiques del món modern, va saber sempre adaptar-les al seu art.

Felicitem, tant la senyoreta Syra i les seves nombroses i syresques germanes, com el senyor Ràfols i altres assessors perquè, gràcies a ells, hem pogut passar el nas per tanta quantitat de bona pintura com hi ha reunida actualment a les galeries del carrer Diputació.

Hem citat més amunt el darrer número d'Art, dedicat als estiuejants de Tossa. Tossa, si no ho saben els nostres lectors ho sabran quan acabin de llegir aquestes ratlles, s'ha convertit d'uns anys ençà, gràcies a la propaganda imprudent que n'ha estat feta, en una